

gaia

#72 · Forår 2012

s24

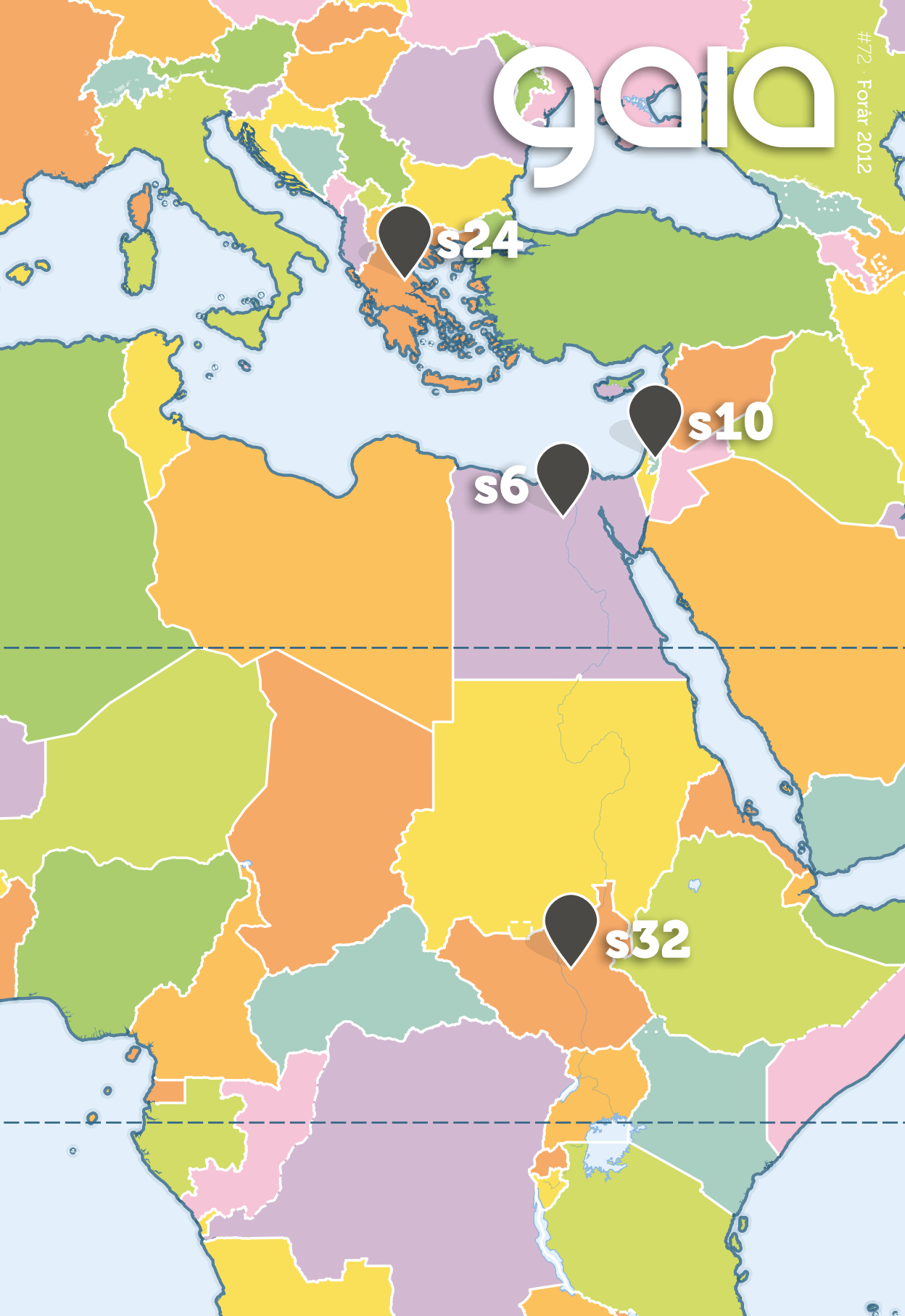
s10

s6

s32

Jobopslag

IF søger landssekretær

Skal du være Internationalt Forums nye landssekretær? Det er et barselsvikariat fra 1. august 2012 til 1. marts 2013, med mulighed for forlængelse.

Stillingen består af 20 timer pr. uge, fortrinsvis hverdage mellem kl. 13-17, desuden er der indimellem noget aften- og weekendarbejde. Lønnen er pt. 13.966 kr. om måneden, samt tillæg for forskudt arbejdstid og pension. IF har overenskomst med 3F/LPSF.

Ansøgningsfristen er den 1. juni kl. 12. Ansøgerne vil blive indkaldt til samtale i uge 24 og 25.

Læs mere: <http://internationaltforum.dk/IF-soger-landssekretaer>

GAIA udgives fire gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har lavet oplysningsarbejde om fortrinsvis den tredje verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsendt unge til arbejde i folkelige organisationer i den tredje verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:
Anne Rehder, Esben Frost, Maiken Guttorm, Lars Gaardsøe, Tobias Frost, og Maria Capión.

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1200
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri ApS.
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaia@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk

Medlemskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr. pr. år.
Særskilt abonnement: 200 kr. pr. år.

INDHOLDSFORTEGNELSE

- 04 Leder.** Dansk eksport af undertrykkelse
- 06** Revolutionen som kom og gik
- 10** Dolkemændene vender tilbage
- 14** Tiden er ikke til sociale kompromisser
- 19 Reportage.** Konference om krisen i Europa
- 20 Boganmeldelse.** En solidaritetsarbejders bekendelser
- 22** Film om kriserne
- 24 Interview.** Politistationer & banker skal væk,- erstattes af ild & knust glas
- 30** På gaden og på pladserne
- 32** Afrika og medierne

Dansk eksport af undertrykkelse

IRanders ligger relativt et ukendt IT-firma, der, som de selv så anonymt skriver på deres webside, leverer »effektive og pålidelige IT-optimeringsløsninger«. Hvor effektive RanTeks løsninger er, fik den iranske journalist Ahmad Jalali Fara-hani at føle, da han i 2009 blev anholdt af de iranske sikkerhedsstyrker og efterfølgende udsat for tortur.

Det viser sig nemlig, at den over-vågningsteknologi, som regimet be-nytter til at sortere og opfange be-folkningens private e-mail og anden kommunikation på internettet, blandt andet stammer fra Randers. Eller ret-tere, ironisk nok er softwaren udviklet i Israel, men danske RanTek videresæl-ger det til regimet i Iran.

På grund af FN's sanktioner er det ulov-ligt at eksportere vå-ben til Iran, men »ef-fektive og pålidelige IT-løsninger« til over-vågning af internet-kommunikation er ikke våben, selv om konsekvenserne for de iranske borgere stadig er blodig alvor.

Modbydelig magelighed

At vestlige firmaer ikke viger tilbage fra at lave en god handel med

diktaturstater, er ikke en ny historie – ligesom det, at diktaturstater ønsker at kontrollere og overvåge befolkning-er, heller ikke er det. Det nye er hel-ler ikke den dobbeltmoral, der præger udenrigspolitikken.

Det er nye er den magelighed, hvor-med man bag skrivebordene i Ran-ders kan tjene penge på så direkte at understøtte brutale overgreb mod mennesker, hvis kamp vi på samme tid foregiver at støtte.

Man skal lede længe for at finde po-litikere i Danmark, der ikke bruger en-hver lejlighed til at lovprise Det Arabi-ske Forår. Og med god grund. Det er meget svært at holde fast i de engang allierede diktaturstater, når først den folkelige utilfredshed har bidt sig fast i gade- og medie billedet – det er i hvert fald dumt at sige det højt.

Det fremhæves gang på gang, hvor fantastisk det er, at revolutioner kan planlægges og spredes på Facebook og Twitter. Men samtidig tjener vi penge på at hjælpe diktatorerne med at gøre alt for at bekæmpe de selv samme revolutioner.

Frem i lyset

Når kampene udkæmpes på internet-tet, må overvågning ses som våben, og derfor må firmaer, der eksporterer disse teknologier til diktaturer, betrag-tes som krigskøbmænd. Det er vigtigt at huske på, at den virtuelle under-trykkelse har ganske håndgribelige

SAGEN OM RANTEK

Læs mere om sagen på nedenstående links:

Eksperter: Dansk firma hjælper med iransk overvågning (29. dec 2011)
www.information.dk/289080

Dansk it-firma forsvarer salg til Iran (23. dec 2011)
www.jv.dk/artikel/1251906

Dansk firma spøger stadig bag iransk netovervågning (12. feb 2012)
www.bitbureauet.dk/2012/02/iran-ssl-blokering/

og blodige konsekvenser, og derfor er koblingen mellem skrivebordene i Randers og torturen af Ahmad Jalali Farahani vigtig at få frem i lyset.

I Gaia-redaktionen ser vi det som en af vores vigtigste opgaver at bidrage til netop at få konsekvenser af alverdens undertrykkelse frem i lyset og vise, hvordan folk over hele kloden kæmper for et bedre liv.

I dette nummer lægger vi ud med en status på den ægyptiske revolution fra Kairo, der også viser, at sociale medier som Twitter og Facebook nok er bedre til at mobilisere en masse mennesker, end de er til at fastholde revolutionen.

Sociale medier er langt fra så fantastiske, som de ofte gøres til. De er netop blot medier og er ikke noget i sig selv, men bruges til et hvilket som helst formål. At en video deles mange gange på You-Tube betyder ikke, at der sker store forandringer. Kampagnen Kony 2012 er et godt eksempel på, at stor opmærksomhed kolliderer, fordi den ikke har egentlig bund i virkeligheden.

I rusen over Det Arabiske Forår sidste forår er der god grund til nuancer, fordi der også foregår modsatrettede og meget bekymrende, reaktionære udviklinger i regionen, som for eksempel jødisk fundamentalisme i Israel. Al mulig grund er der til at hædre en mand, der gennem sit liv har kæmpet for retfærdighed i Mellemøsten:

Samir Amin fylder 80 år. Han har netop gæstet Danmark og deltaget i en konference om venstrefløjens svar på krisen.

Alternative svar på krisen og samfundsudviklingen behandles også i to aktuelle bøger. Mikkel Bolts bog beskæftiger sig især med forholdet mellem kunst og politik, mens Ramon Ryans bog om zapatisterne tager solidaritetsarbejde under kærlig behandling.

God læselyst!
Gaia-redaktionen

GLOBAL OVERVÅGNINGSINDUSTRI

1. december 2011 påbegyndte WikiLeaks offentliggørelsen af en større mængde dokumenter, der afdækker den spirende globale overvågningsindustri. Projektet hedder Spyfiles og indeholder blandt andet et digitalt kort, hvor man fx kan klikke for at se, hvilke danske firma der er involveret i hvilke typer af overvågning.

Revolutionen som kom og gik

Hjulene er sat i gang i Egypten, og et liberalt demokrati efter vestligt forbillede er i støbeskeen. Men under oprøret sidste år var der anslag til en helt anden form for demokrati. Stålsatte demonstranter etablerede såkaldte folkekomiteer i hver husblok i det centrale Kairo, og pludselig kunne folk deltage direkte i formningen af deres egen hverdag. Egypternes hverdagssolidaritet er et levende eksempel på, hvordan familiære forbindelser vinder, når staten fejler.

LINE GRINGMUTH

Revolutionen i Egypten i januar sidste år varede officielt 18 dage. Den sluttede, da Hosni Mubarak efter 30 år som regeringschef måtte gå af som følge af det enorme pres fra brølende menneskemængder i gaderne over hele landet. Det var 18 voldsomme dage, som efterlod egypterne med tab af mange kære, men også med en stærk tro på sig selv og fremtiden.

Ingeniøren Mamdouh Habashi og litteraturprofessoren Muhammad Hesham var begge med til at grundlægge det nystiftede Socialistparti, som stillede op ved

det nyligt overståede parlamentariske valg – det første frie valg i Egyptens historie. Denne artikel bygger på et foredrag af Mamdouh Habashi i Internationalt Forum i november samt et interview med Muhammad Hesham i Kairo i januar i år.

Demonstrationerne fortsætter

Det egyptiske folk er sat i en venteposition. Åbningsdagen for parlamentet finder sted få dage inden årsdagen for revolutionens udbrud, og begivenheden bliver fulgt på skrattende fjernsynsskærme rundt omkring på cafeerne i Kairos gader. Der er en forventningsfuld stemning. Afventende, men med masser af

forhåbning, sætter egypterne deres lid til, at bedre tider er på vej. Alligevel fortsætter protesterne på Tahrirpladsen, og det er ikke nemt at få et roligt øjeblik med Muhammad Hesham. »Demonstrationerne er vigtige hver eneste dag«, understreger han.

Råbene retter sig mod den militære overgangsregering. De anklager den for at blokere reformer og brutalt nedkæmpe demonstranter. Også retssagerne imod afsatte præsident Hosni Mubarak sætter sindene i kog. Samtidig fortæller de mange mindehøjtideligheder omkring årsdagen historien om hundredvis af døde og deres efterladte, som er blevet lovet erstatning, men endnu ingen har fået.

Folket kan organisere sig selv

Under oprøret i januar sidste år bredte usikkerheden sig i de snævre gader i Kairo, hvor Mubarak-støtter med køller og knivvåben hærgede. Men selv under en revolution skal hverdagen fun-

gere; man skal kunne bevæge sig ud for at hente mad, vand og andre fornødenheder. Ligesom med den standhaftige insisteren på forandring, kom organiseringen fra neden – fra folket:

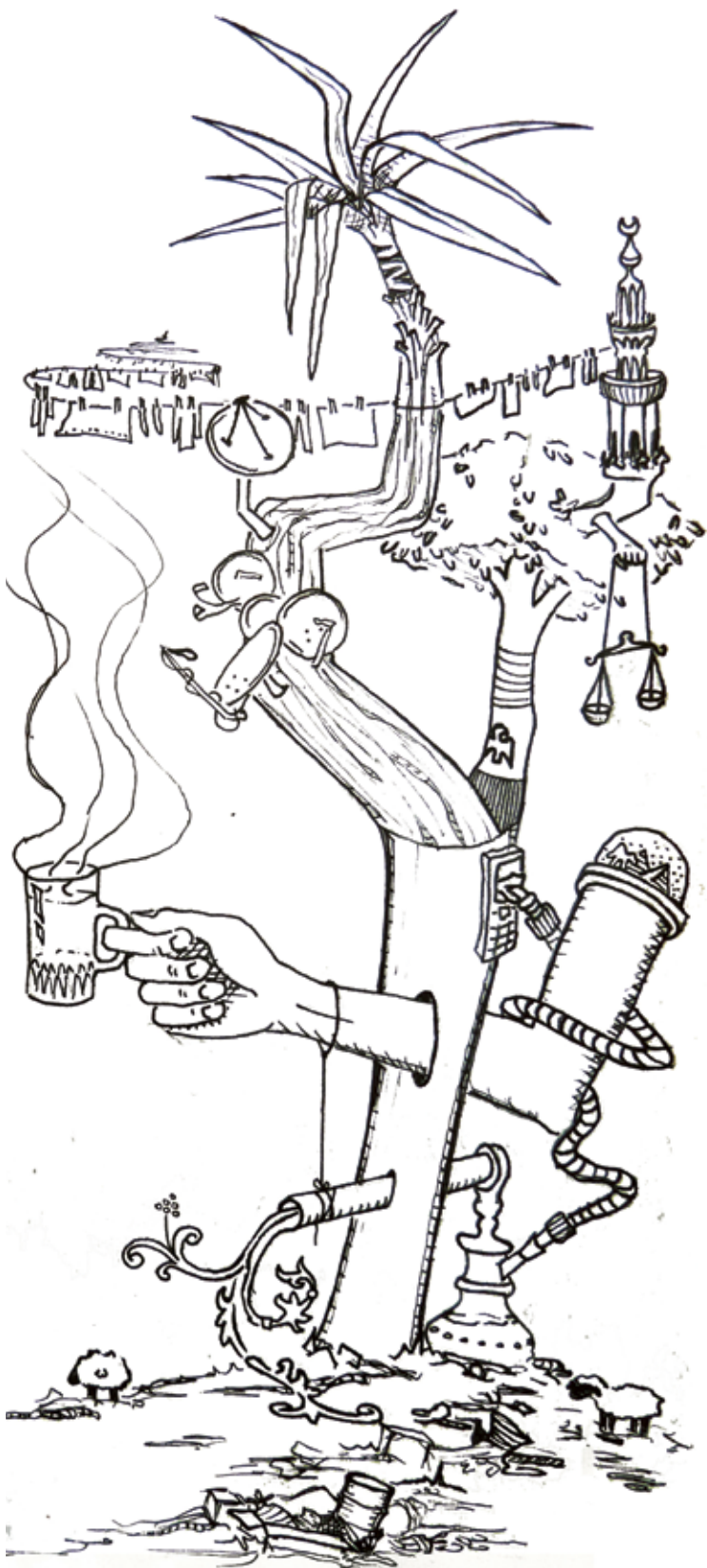
»I alle de 18 dage, som vi tilbragte på gaden under opstandene i januar 2011, delte folk mad, senge og tøj. Og man kunne ikke kende forskel på, hvem der var muslim, kristen, rig eller fattig.«

Heshams øjne skinner, mens han fortæller.

Revolutionens fjerde dag, den 28. januar, blev det blodigste døgn i Egyptens nyere historie. Internetforbindelser i flere dele af landet blev lukket af autoriteterne, mens mange hundrede tusinde mennesker trodsede udgangsforbuddene. Dørene til fængsler over hele landet blev beordret åbnet af fortsat ukendte autoriteter, og fanger blev bevæbnet og sendt ud som lejesoldater imod demonstranterne. Hvem der præcis står bag denne beslutning, ligger stadig hen i det uvisse, men retssagerne imod den 84-årige Mubarak kredser blandt andet om denne begivenhed.

Herefter begyndte folk i kvarterer rundt om i Kairo at etablere såkaldte folkekomiteer, som tog sig af koordinering af en lang række spørgsmål. Blandt andet organiserede de kontroltjek af fremmede i deres kvarterer for at kunne garantere tryghed for hinanden.

Hesham understreger, at det først og fremmest skete, fordi sikkerhedssituationen var så fuld-

stændig ude af kontrol på dette tidspunkt.

»Dannelsen af disse komiteer var oplagt og nærmest ligetil«, husker han. Han minder om den udprægede lethed, hvormed folk kommunikerer og er socialt åbne overfor hinanden i det egyptiske samfund. Alle lever i udvidede familier, som bevirker en intimitet og simplicitet imellem mennesker, som er afgørende – ikke mindst i et oprør. Den personlige organisering er allestedsnærværende på forhånd.

De revolutionære stillede op i trods

Den 11. februar 2011 gik Mubarak af, og forventninger og håb om en fremtid med blandt andet ytringsfrihed, retfærdig rettergang, en demokratisk vedtaget forfatning og mindre korruption tog form. »Før disse ting er indfriet, må der råbes op,« erklærer Habashi. Revolutionen fortsætter, er det sigende navn på koalitionen af fire mindre partier, heriblandt Socialistpartiet. Alle disse organiseringer udspringer fra perioden omkring og efter oprøret i januar 2011. Sammenslutningen fik tilsammen 10 ud af de 498 folkevalgte mandater til parlamentsvalget.

Mamdouh Habashi fortæller, at mange af de drivende kræfter fra revolutionsdagene stod i et svært dilemma, da det blev klart, at valget til et nyt parlament ville blive en realitet. De skulle beslutte sig for, om de ville deltage i valget eller ej. Afstemningen i Socialistpartiet faldt næsten ligeligt ud. Habashi forklarer, at det på forhånd var afgjort, at de var modstandere af valget. Men fra par-

lamentet er det nemmere at fortælle, hvorfor disse første såkaldt demokratiske valg ikke vil føre andet med sig end mere frustration, mindre demokrati og fortsat ignorerende af revolutionens krav.

Der er altså ingen illusion om, at de valgte mandater vil opnå anden indflydelse end det at kunne hæve deres stemmer og ytre deres holdninger.

Protesterne startede ikke i 2011

Set fra Nordeuropa mindede opstandene i Mellemøsten mest af alt om en steppebrand, som bredte sig fra land til land i den arabiske region og Nordafrika. Denne række af begivenheder er – noget generaliserende – blevet døbt Det arabiske forår. Oprøret i Egypten sidste år var uden tvivl blandt andet inspireret af begivenheder i Tunesien, og solidaritetsdemonstrationer for Syrien og Libyen gjaldt fortsat på Tahrirpladsen. Men Muhammad Hesham fremhæver, at det er værd at se på den tid, det har taget at fremarbejde troen på forandring. Protesterne, som førte op til dette Egyptens første frie parlamentsvalg, startede ikke i 2011.

I 2004 blev Kefaya- eller Nok er nok-bevægelsen dannet. Dette skete, da Mubarak forberedte de nødvendige initiativer, der skulle gøre det muligt for hans søn at blive tronfølger. Hesham beskriver denne begivenhed som et tiltag, der samlede mennesker fra mange forskellige politiske retninger i ønsket om at reagere imod, at sønnen Gamal Mubarak skulle blive Egyptens næste præsident. De konkrete protester og manifestationer havde på da-

værende tidspunkt blot nogle få hundrede deltagere, men råbene fra bevægelsen satte sig fast i folks bevidsthed. Efterfølgende kom opfordringen til generalstrejke fra 6. april-initiativet, som i tidens løb med rette har kunnet kalde sig en bevægelse. Det skete, da godt 150.000 industriarbejdere valgte at strejke den 6. april 2008 i en lille by, 100 kilometer fra Kairo. Over 60 procent af Egyptens befolkning er under 30 år og har indtil nu aldrig oplevet andet end det undertrykkende styre, som Mubarak stod i spidsen for. Det, at bevægelser højlydt fremsatte deres modstand imod Mubaraks regime, var på dette tidspunkt meget nyt i det moderne egyptiske samfund, og det tiltrak mange unge.

25. januar flød bægert over

Det var først og fremmest sikkerhedsstyrkernes brug af vold og overgreb, som gjorde det klart for mange egyptere, at stilheden måtte få ende. Opstanden imod regimet begyndte for alvor at tage form, da politiet brutalt dræbte den unge mand Khaled Said, hvis navn efterfølgende blev brugt af massemobiliseringsgrupper på nettet. Den anden skelsættende begivenhed var en bombeeksplosion i en kristen kirke med tydelige spor til politiet og sikkerhedsstyrkerne.

Begge begivenheder fandt sted i 2010 og antændte – sammen med frustration over økonomisk og social usikkerhed – bølger af vredesudbrud over hele Egypten.

»Ingen havde kunnet forestille sig den enorme tilslutning af mennesker, som trådte ud på ga-

den og ind i demonstrationerne den dag», fortæller Hesham om datoen 25. januar 2011, som under Mubaraks styre markerede en national helligdag til ære for politistyrken.

Folkekomiteernes potentiale

Mange af folkekomiteerne gik i sig selv igen, da hverdagen begyndte at vende tilbage, først og fremmest i de rigere kvarterer. I de fattige kvarterer Giza, Suez og Esmaleia, lidt udenfor Kairo, er der ifølge Hesham fortsat stærke komiteer. Her er indbyggerne begyndt at bruge folkekomiteerne til at organisere mange andre opgaver og gøre mål end blot sikkerheden. Præcis hvor mange komiteer, der har eksisteret, er svært at sige.

Habashi fortæller om sin deltagelse i et møde i Kairo, hvor omkring 60 repræsentanter fra folkekomiteerne deltog. Det var i de sidste dage af revolutionen, og de fremmødte var hovedsageligt fra fattige områder. Mange var begyndt at tage hånd om opgaver, som egentlig tidligere blev varetaget af staten.

Det var først og fremmest de store problemer med skrald, som optog folk. Den gamle regering udlisterede skraldesortering til udenlandske private selskaber med det resultat, at det i dag først og fremmest er de rige områder, som får varetaget denne opgave. Folkekomiteerne konstaterede hurtigt, at skraldesorteringen kunne gøres meget bedre og billigere end ved at betale de private selskaber for det.

På komiteernes møde, som Habashi deltog i, stillede flere de-

legerede sig op og fortalte om, hvordan deres område havde udvidet med tiltag til også at organisere sig omkring skolerne, hospitaler og trafikspørgsmål. Ved simpelthen at overføre den eksisterende struktur fra sikkerhedskomiteerne over i andre dagligdagsspørgsmål, blev det vakuum, som en forsvunden stat efterlod sig, fyldt ud. Med ærgrelse konstaterer Habashi, at militæret kort efter begyndte at modarbejde disse initiativer.

Demokrati – og hvad så?

En revolution kom og gik. Det nemme svar på hvilken styreform, som skal tage over efter 30 års undertrykkelse, er demokrati. Et liberalt parlamentarisk demokrati. Det demokrati som i den vestlige verden har udviklet sig til et bureaukratisk maskineri, som bygger mur af unødvendig nationalisme og kontrolinstanser. Det demokrati som samtidig bliver omtalt som det altoverskyggende symbol på frihed, trykthed og velstand.

Man kan håbe på, at egypterne – og sammen med dem mange andre i lignende situationer – vil forstå at holde fast i mere hensigtsmæssige løsninger for organisering af deres egne liv end det demokrati, som vi repræsenterer i vesten. Troen på en revolution bliver naiv, hvis den hviler på en forventning om, at folk skal være enige om alternativet.

At mødes i intime forpligtelser og praktiske organiseringer er derimod et eksempel fra Egypten, som er værd at bide mærke i. Det er blevet påpeget, at den egyptiske revolution var svag på organisering og lederskab. Denne op-

fattelse må udfordres, idet personificerede revolutioner i sig selv virker farlige. At ingen kan pege på ansigtet af revolutionen og den der bestemmer, hvilken vej den skal gå, er smukt, set i lyset af at de revolutionæres første og største krav var, at monarken Hosni Mubarak skulle gå af. At enhver gruppe og organisering naturligvis må arbejde med de interne magtrelationer, som skaber usynlige ledere, ikke mindst i et så åbenlyst patriarkat som Egypten, er naturligvis en fortsat stående udfordring.

Begivenhederne i dagene før og efter den 25. januar 2011 gik stærkt, men krav og utålmodighed genlyder fortsat i Kairos gader. Meget er under forandring. Som Habashi og Hesham begge understreger, er det først og fremmest et helt folks selvforståelse, som har ændret sig, med troen på forandring – selvskabt forandring.

Folkekomiteerne er eksempler på, at der skabes ideer til dagligdagsalternativer. Protester og samfundsomvæltninger verden over har budt på lignende tiltag. Demokratiforståelse må bevæge sig væk fra konstruerede territoriale opfattelser og hen imod mennesker, der arbejder sammen og lærer af hinanden.

Line Gringmuth har også tegnet illustrationerne til artiklen.

MAMDOUH HABASHI

Mamdouh Habashi er uddannet ingeniør og bestyrelsesmedlem for African Arabic Research Center i Kairo. Muhammad Hesham er litteraturprofessor ved Helwan Universitet.

Dolkemændene

Jerusalem er blevet mere aktiv og militant, efter at byen er blevet centrum for den ultraortodokse jødiske højrefløj. I slutningen af 2011 førte det til en tilspidsning i den kulturelle krig mellem sekulære og ultraortodokse om, hvilke regler der skal gælde i det offentlige rum.

MAIKEN GUTTORM

Som 2011 skred frem, og et grotesk israelsk boligmarked drevet af ureguleret spekulation blottede sig, gik mange israelere på gaden for at protestere mod de stadig voksende leveomkostninger, som

mange efterhånden ikke formår at punge ud til.

En israelsk bekendt beskrev tilbage i 2009 staten Israel som et kapitalistisk amokløb med frie tøjler. Store holdingselskaber bestående af en pyramide af mindre datterselskaber styrer den israelske økonomi, og det anslås, at 16 selskaber har kontrol med

over halvdelen af landets pengebeholdning. Da denne påstand fik officiel mediebevågenhed i det forgangne år, medførte det store demonstrationer med over 100.000 mennesker.

Selvom venstrefløjen i 2011 kunne præstere en opbakning, få havde turdet håbe på, har det de seneste år været den ultraortodokse Haredi-gren af judaisme, der har formået at tale gadens parlament op. Jerusalem er hen ad vejen blevet styrket som politisk centrum i Israel. Befolkningssammensætningen har ændret sig markant de sidste 10-15 år. Ultraortodokse og ortodokse er

ULTRAORTODOKSE & ORTODOKSE JØDER:

Der findes hundredvis af små samfund og mere eller mindre kultagtige fraktioner af religiøs jødedom i Israel og rundt om i verden, og mange af dem har deres egne fortolkninger, der ligger forskellige steder i spektret mellem ortodoks og ultraortodoks, også kaldet Haredi.

Der er dog to hovedstrømninger, der knytter sig til fortolkningerne af de helige skrifter, og det er i spørgsmålet om staten Israel.

Ortodokse jøder er oftest tilhængere af staten i sin nuværende form, mens ultraor-

todokse Haredi-jøder fortolker statens oprettelse uden Messias' genkomst som helligbrøde og betragter derfor Israel i sin nuværende form som illegitim.

Mange ultraortodokse jøder bor derfor stadig i Østeuropa eller i New York, mens andre har bosat sig i Israel, men holder oftest fast i Yiddish eller andre europæiske sprog og færdes i hermetisk lukkede minisamfund.

De er modsat resten af den israelske befolkning ikke underlagt værnepligt, og ganske mange modtager en særlig understøttelse fra staten.

vender tilbage

SKRIBENT

Maiken Guttorm er medlem af Gaia-redaktionen og rejste i 2009 rundt i Israel og på Vestbredden i fire måneder.

strømmet til byen, mens sekulære er flyttet væk, og palæstinensere er fordrevet via sanering af hele byområder.

Ikke på vores lørdag

Der bliver organiseret store demonstrationer mod overtrædelsen af shabbat'en, som er jødernes ugentlige hviledag, der starter fredag middag og varer til

solnedgang lørdag.

Demonstrationerne har blandt andet rettet sig mod det amerikanske firma Intel, der i 2009 åbnede for, at deres medarbejdere kunne arbejde om lørdagen, hvis de ønskede det, og mod, at nogle af byens parkeringspladser kunne benyttes om lørdagen.

Siden har fænomenet med ultraortodokse demonstrationer bredt sig ud til mindre enheder af mere radikal karakter. Især i det nordvestlige kvarter Mea She'arim. Kvarteret er det ældste kvarter udenfor Den Gamle By og det mest konservative område i Jerusalem.

Her har mange

forretningsdrivende – ofte på baggrund af afpresning – skilte i vinduerne, der påbyder en særlig tildækket påklædning. Som besøgende i Mea She'arim bliver man konfronteret med plakater, som opfordrer turister til at lade være med at gå mange sammen eller fotografere beboerne.

Et eksempel på den ultraortodokse ekstremisme i bydelen er aktioner rettet mod en lokal boglade med engelsksproget og he-

Ultraortodokse Haredi-jøder protesterer her mod det, de ser som staten Israels overgreb på deres religiøse rettigheder.

braisk religiøs litteratur. Boghandlen havde fået limet sine låse, smadret vinduer, tjære og fiskeolie kastet på facaden og ekskrementer efterladt inde i butikken. Budskabet fra Sikrikim er, at de engelsksprogede bøger og zionistisk litteratur, som udgør en stor del af butikkens indtægt, skal fjernes.

Sikrikim kommer af ordet Sica-rii – det latinske ord for »dolke-mænd« – og refererer til en slags militante partisaner fra romertiden. Sikrikim er efterhånden blevet berygtet for deres aggressive guerillametoder, der ved hjælp af trusler, stenkastning og vold forsøger at indføre religiøse dogmer i bredere og bredere offentlige cirkler rundt om i landet.

De opererer som regel i mindre grupper og skrider til langt mere ekstreme metoder end de relativt fredelige store demonstrationer.

Israels Rosa Parks

Slutningen af 2011 viste flere tegn på øgede spændinger mellem

” Trods sin tildækkede beklædning blev hun kaldt luder og spyttet på for ikke at være korrekt klædt, og sagen var nu den anden på en måneds tid, som nåede hele verden rundt.

den generelt sekulærtindstillede befolkning og de ultraortodokse fraktioner.

Det kom stærkt til udtryk i de kønssegregerede Mehadrin-busser, da den amerikanske kvinde Miriam Shear, der var tildækket med tørklæde, nægtede at sætte sig bagerst i bussen på en af Mehadrin-ruterne og derefter blev overfaldet og tæsket af flere ultraortodokse.

Hun er blevet udråbt som den israelske Rosa Parks, og siden overfaldet i november har

aktivister fyldt Mehadrin-busserne med civile ulydighedsaktioner, hvor kvinderne sætter sig foran, og/eller begge køn sætter sig sammen, for at dæmme op for hvad der af mange sekulære opfattes som de ultraortodokses kraftigt voksende kontrol af det offentlige rum.

I starten af 2011 afgjorde den israelske højesteret, at Mehadrin-praksis kunne fortsætte, så fremt folk ikke blev tvunget til adskillelse, og indtil hændelsen i november har tilpasning været den foretrukne løsning. De religiøse partier i Knesset står stærkt, og det officielle Israel i form af lokal- og nationalpolitik, politi og domstole har i årevis forsøgt en balancegang for at tækkes de ultraortodokse, som udgør en slags religiøs og moralsk ryggrad mod den kapitalistiske dominans af økonomien.

Der er dog udsprunget en form for konsensus de sidste par måneder blandt mange israelere om, at de ultraortodokse har overtrådt

ROSA PARKS

I 1955 blev borgerrettigheds-aktivisten Rosa Parks symbol for en boykotbevægelse i byen Montgomery i Alabama og efterfølgende for borgerrettighedsbevægelsen i hele USA. Hun nægtede at rejse sig for at give plads til en hvid passager.

På trods af at hun overtrådte en uformel social kode og ikke en juridisk 'Jim Crow' -lov om racesegregering, da hun allerede sad i sektionen for sorte, blev hun anholdt og dømt for overtrædelse af loven.

deres moralske beføjelser. Kort efter overfaldet på Miriam Shear blev en otteårig pige fra en ortodoks amerikansk expatrieret familie verbalt forulempet på vej til skole i en anden Haredi-domineret enklave, Beit Shemesh, som ligger mellem Jerusalem og Tel Aviv.

Trods sin tildækkede beklædning blev hun kaldt luder og spyttet på for ikke at være korrekt klædt, og sagen var nu den anden på en måneds tid, som nåede hele verden rundt.

Man kan gå for langt

Sikrikims aggressive stil og kapring af offentligheden har oftest ikke direkte forbindelser til bosættervolden på Vestbredden, men der er jævnligt sammenfald af interesser. Modsætterne nægter mange Haredi-jøder at anerkende staten, da oprettelse af Israel først må ske med Messias' genkomst. Taktikken ser dog ud til at hvile på det samme fundament, en udvidelse af terri-

torier ved hjælp af tvang og vold.

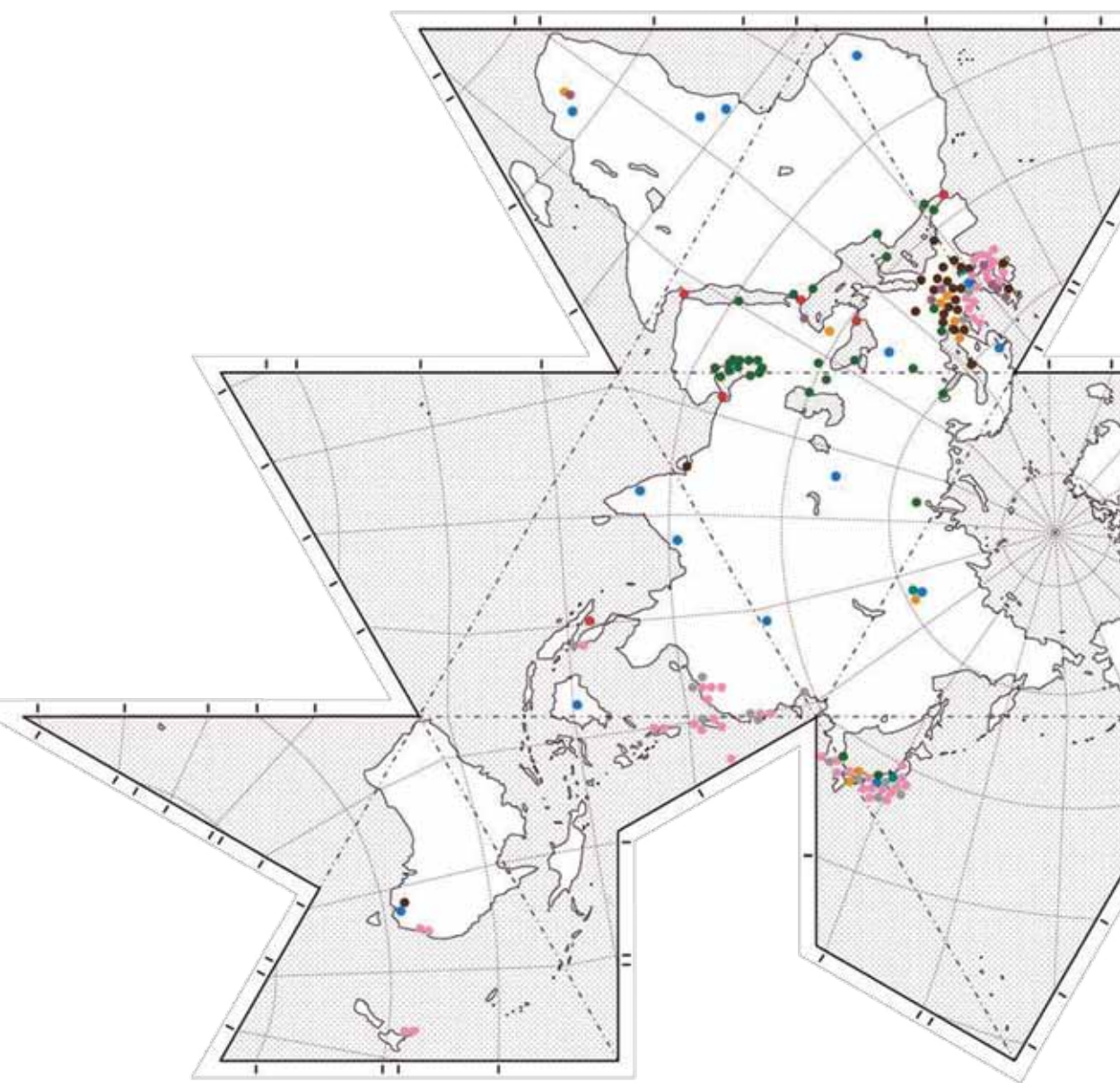
Avisen Haaretz kunne i november rapportere om bosættergrupper, der gennemtrawlede Jerusalems forretningsdrivende for at kortlægge, hvilke butikker der havde arabere ansat. Ligeledes ses der systematisk repression ikke bare overfor lokale i Mea She'arim, men også flere andre steder i Jerusalem. Uanset om det er overholdelsen af shabbat eller de kønssegrigerede Mehadrin-busser, er det tydeligt, at de ultraortodokse bruger deres moralske magt til det yderste.

Endnu en sag fra december 2011 viste en Haredi-demonstration, hvor man havde iklædt børnene fangedragter og jødestjerner i en direkte manifestation mod den politiske stat, som de mener, tager de ultrareligiøse som gidsler. Historikere og sociologer såsom Norman Finkelstein er persona non grata i Israel for at anklage staten for at misbruge Holocaust som undertrykkelsesmiddel, men her gik Haredim for

langt for selv regeringen, og efterfølgende fulgte der en fuldstændig fordømmelse fra premierminister Binyamin Netanyahu af aktionens brug af referencer til Holocaust.

Presset på den hastigt voksende laveste del af befolkningen, som ikke har råd til basale nødvendigheder så som bolig, uddannelse og hospitalshjælp, og hvis arbejdskraft i stigende grad afløses af migrantarbejdere, står overfor at blive presset yderligere af religiøse krav om konformitet.

Karakteristisk for israelsk politik, så er der også her en uvilje mod at tale rent ud af posen hos de mere verdslige partier og indtage et standpunkt som udfordrer den jødiske selvforståelse. Den får fortsat lov at ligge imellem det religiøse og det sekulære, men grænserne bølgner konstant frem og tilbage, alt efter hvilken vej vinden blæser.

Tiden er ikke til sociale kompromisser

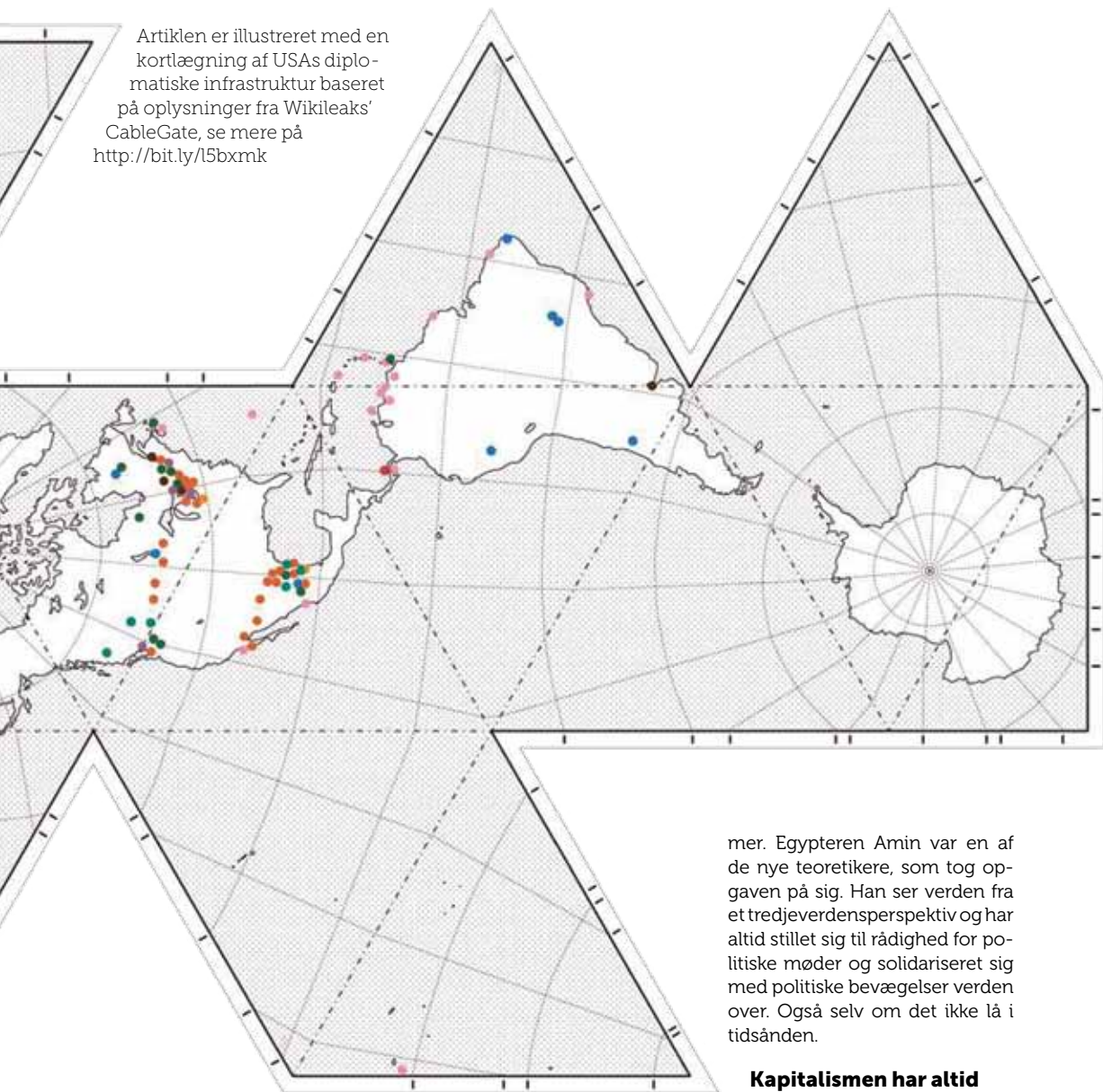

Samir Amin er ikke på mode. Udtryk som antiimperialisme, center-periferi og ulige bytte bliver forbundet med brunt fløj, orange lamper og sofaborde i teak. Men disse teorier er ikke out-datede.

TORKIL LAUSEN

I følge FN lever 1,6 milliarder mennesker for under to dollars om dagen. Det er disse mennesker, som leverer en stadig større del af de varer, vi forbruger. Samir Amin vil ikke blot fortolke verden. Den er uretfærdigt indrettet, og derfor skal den

Artiklen er illustreret med en kortlægning af USAs diplomatiske infrastruktur baseret på oplysninger fra Wikileaks' CableGate, se mere på <http://bit.ly/l5bxmk>

forandres. Amin er kommunist – og ulig de fleste akademiske teoretikere, kommer han med et bud på, "hvad der skal gøres".

En mand fra den tredje verden

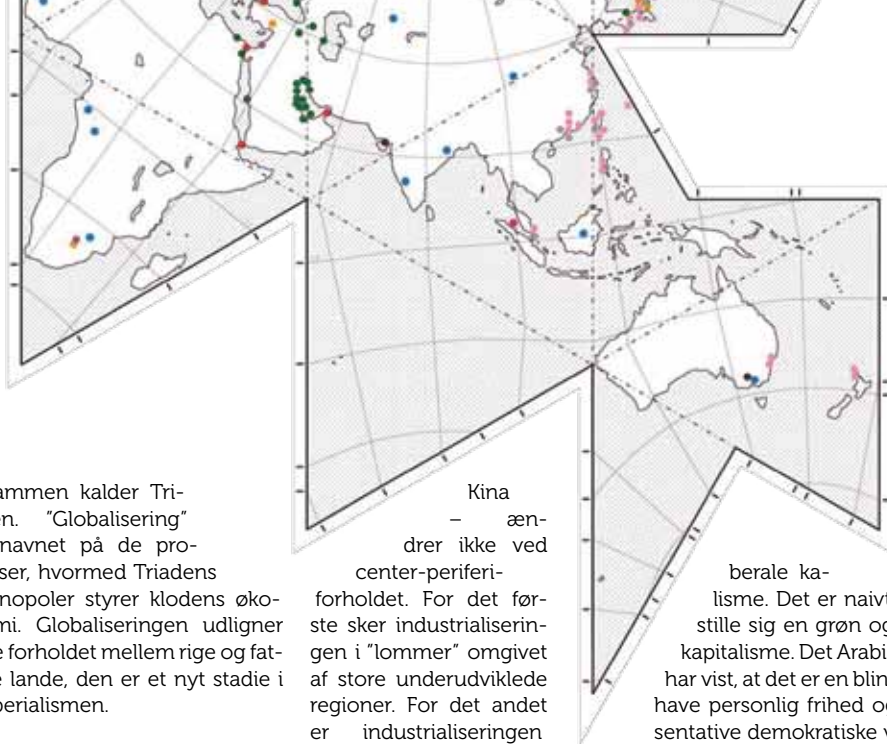
Forleden så jeg, at Samir Amin sidste år fyldte 80. Samtidig blev jeg opmærksom på hans nye bog *The Law of Worldwide Value*. Jeg

har fulgt Amins forfatterskab siden begyndelsen af 1970'erne. Indtil da havde Lenins imperialismeteor, som den kom til udtryk i hans bog *Imperialismen* som kapitalismens højeste stadium været enerådende inden for feltet. Men med afkoloniseringen opstod der et behov for mere tidsvarende og dybdegående analyser af imperialismens nye for-

mer. Egypteren Amin var en af de nye teoretikere, som tog opgaven på sig. Han ser verden fra et tredjeverdensperspektiv og har altid stillet sig til rådighed for politiske møder og solidariseret sig med politiske bevægelser verden over. Også selv om det ikke lå i tidsånden.

Kapitalismen har altid været imperialistisk

Fra Columbus til i dag har kapitalismen genskabt og uddybet forholdet mellem et dominerende center og en udbyttet periferi. Amin ser verden som ét sammenhængende økonomisk/politisk system. Kapitalisme er hverken USA eller Danmark. Og Indien er ikke halvsvejs kapitalistisk. Kapitalismen er USA, Danmark og Indien tilsammen. I dag domineres verdensøkonomien af et netværk af monopoler i USA, Vest- og Centraleuropa samt Japan. Det er de lande, som Amin

tilsammen kalder Triaden. "Globalisering" er navnet på de processer, hvormed Triadens monopoler styrer klodens økonomi. Globaliseringen udligner ikke forholdet mellem rige og fattige lande, den er et nyt stadie i imperialismen.

Globaliseret værdi

Ifølge Amin skabes det imperialistiske udbytte af lønforskellen mellem center og periferi. Arbejdskraft af samme slags har én værdi, selv om lønnen i Danmark og Kina er forskellig. Arbejdskraft, der fremstiller computere i Kina eller Nike-sko i Vietnam, er ikke mindre produktiv end arbejdskraften i Danmark. Ligesom det er diskrimination, når der ikke er ligeløn mellem mænd og kvinder, er det imperialismen, når der ikke er lige løn for det samme arbejde globalt.

Lønforskellen mellem periferi og center har en størrelsesorden på ca. 1:15. Det afspejles på varernes pris. Når der handles mellem center og periferi, overføres der værdi til centerlandene gennem et ulige bytteforhold. Lønforskellen skaber henholdsvis udvikling og underudvikling i en markedsdrevet kapitalisme. Købekraften i København alene er større end i hele Tanzania, hvor der bor 36 millioner mennesker. Den relativt store købekraft i de rige lande accelererer en selvcentreret udvikling. Samtidig blokerer de lave lønninger for udvikling i de fattige lande. De senere års industrialisering i den tredje verden – især i

Kina – ændrer ikke ved center-periferi-forholdet. For det første sker industrialiseringen i "lommer" omgivet af store underudviklede regioner. For det andet er industrialiseringen netop betinget af de lave lønninger i periferien. Ny kommunikations- og transportteknologi har gjort det muligt og profitabelt for Triadens monopoler at flytte selv avanceret industriproduktion til den tredje verden. Styringsfunktioner forbliver i centerlandene, og stærkt stigende forbrug af produkter fra lande som Kina har bestemt ikke gjort det ulige bytte mindre. Kina har fået en middelklasse, men arbejderne og ikke mindst bønderne er blevet fattigere, når man tager job-usikkerhed, mindre velfærd og stigende leveomkostninger i betragtning.

Modstanden

Amin insisterer på vigtigheden af modstand. Samfundets udvikling skabes nemlig gennem kampe mellem "kapitalismens logik" og sociale bevægelser – ikke mindst i periferien, fordi det er her, "kapitalismens logik" slår brutalt igen. Hvilke strategier ser Amin så for modstanden i dag? Det er ikke tid til defensive strategier og sociale kompromisser. Den "regulering af kapitalismen", som nogle fremhæver som en løsning, er tom retorik. Ingen regering i Triaden kan eller vil regulere den

berale kapitalisme. Det er naivt at forestille sig en grøn og human kapitalisme. Det Arabiske Forår har vist, at det er en blindgyde at have personlig frihed og repræsentative demokratiske valg som de centrale værdier. Begrebet "demokrati" er her, ifølge Amin, afkoblet fra spørgsmål som økonomisk udbytning, social nød og undertrykkelse af kvinder, fordi alt det tolereres inden for det liberale demokrati. Religiøse, etniske og klanbaserede grupperinger fører sig frem under paroler om "ret til forskellighed" og bliver bekvemme afløsere for de sociale kampe, som virkelig kunne forandre Mellemøsten.

Amin mener, man i stedet skal radikalisere kravene og præsentere alternativer til kapitalismen, gå i offensiven og være modig. Han har tre forslag: Socialiser monopolerne. Luk Wall Street. Og national afkobling fra det kapitalistiske verdensmarked. Disse forslag skal ikke ses som færdige planer. De skal udvikles undervejs, men kursen er sat.

Socialiser monopolerne!

Hermed menes andet og mere end det nationale statsapparats ejendomsret til produktionsmidlerne. Den tyske Demokratiske Republiks virksomheder blev eksempelvis kaldt: "Volks Eigner Betrieb" (folkeejede virksomheder).

somheder), men folket følte aldrig, at det var deres virksomheder. De var statens, og staten var ikke dem. En nationalisering skal følges op af en socialisering af produktionen i form af demokratiske processer og institutioner. Et eksempel: En bonde i en kapitalistisk økonomi er på den ene side "låst fast" af monopoler, som leverer frø, gødning, foderstoffer og kredit, og på den anden side af monopoler, der transporterer, forarbejder og sælger bondens produkter. Alternativet kunne være en offentlig institution til styring af landbrugsproduktionen. Den kunne bestå af repræsentanter for bønderne, producenterne af input til landbrugsproduktionen, forarbejdningsindustrien, salgsledet, forbrugere, lokale autoriteter til varetagelse af miljøinteresser og så videre.

Det er en styreform, som er langt mere demokratisk, end de former for kooperativer og den selvforvaltning vi hidtil har kendt,

hvor kun selve foretagendets arbejdere indgår. I en socialisering kobles de led, der ligger før og efter og omkring produktionen på styringen.

På samme måde kan man tænke sig en socialisering af industri, transport og banker, der involverer de ansatte såvel som deres leverandører, forbrugerne og det omgivende samfund. Det vil sige en ledelse i overensstemmelse med virksomhedens funktion i samfundet og med mulighed for at løse de konflikter, der er mellem de forskellige interesser. En ledelse, der kan forhandle normerne for hvad, hvor meget og hvordan, der skal produceres.

En socialisering af økonomien er en demokratisering af samfundet, som er langt dybere end den parlamentarisme, som er den liberale kapitalismes bud på demokrati. Socialisering er en demokratisering, der direkte kobler sig til sociale fremskridt og størrelighed. Det er et demokrati, der er mere end et lukket kredsløb mellem Folketinget og medierne orkestreret af spindoktorer, og hvor deltagelsen begrænser sig til fem minutter i stemmeboksen hvert fjerde år. Socialisering er et demokrati, der direkte inddrager vores arbejds- og hverdagsliv.

Luk Wall Street!

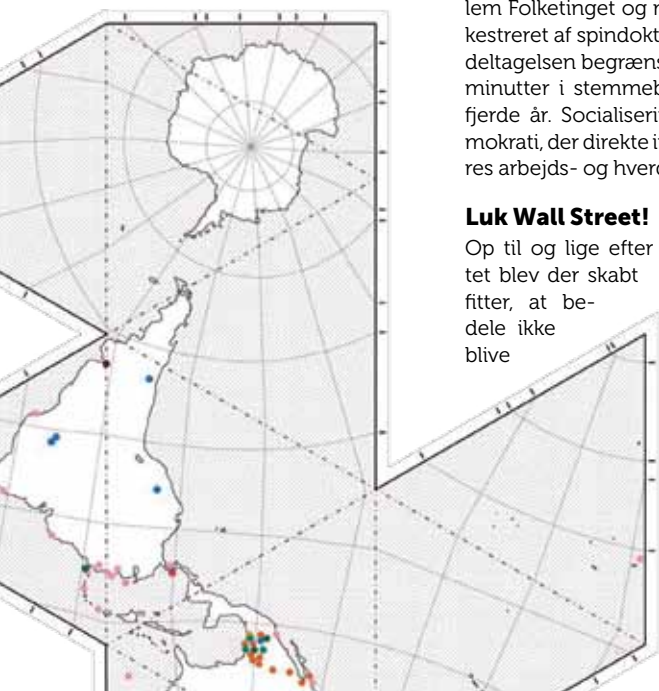
Op til og lige efter årtusindskiftet blev der skabt så store profitter, at be-
dele ikke
blive

reproduktion, men i stedet flød over i spekulativ finans-

kapital. Denne overflod af finanskapital førte til kæmpe prisbobler på boliger, aktier og obligationer – uden sammenhæng med de "reelle" værdier. Det er punkteringen af disse finansbobler og pyramidespil, der har udløst den igangværende krise.

En nationalisering og socialisering af produktionen vil i sig selv afskaffe det nuværende finansieringssystems styring af økonomien via aktier og udbytter. I stedet for udbytte og spekulation vil reelle værdier og behov forme økonomien. I stedet for centrale, profitorienterede finansinstitutioner kunne man tænke sig et sektoropdelt banksystem, i overensstemmelse med de særlige behov som låntager har. For eksempel en landbrugsbank, en industribank, eller håndværkerbank med en ledelse bestående af interessenterne i de forskellige sektorer. Disse institutioner vil naturligvis ikke bedrive spekulativ investering, men finansiere en politisk bestemt udvikling af sektoren.

En stor del af den nuværende finansielle sektor består af pensionsfonde. Lønmodtagere indbetaler en del af deres løn til en finansiell institution, der spekulerer i aktier og obligationer. Afkastet udbetales til pension. De første pensionsfonde opstod i USA i 1930'erne, og siden har de bredt sig til Europa som supplement til statslige folkepensioner. Med disse fonde er den risiko, som kapitalen traditionelt selv har løbet, flyttet ud på lønmodtagerne. Samtidig er kapitalens profit også blevet i lønmodtagerens interesse. Pensionsfondene sammenknytter således kapital og lønmodtagere i ét og samme interessefællesskab. Pension skal ikke knyttes til spekulation i aktier

og obligationer, men være en offentlig funktion for alle.

I en verden uden Wall Street er muligheden for en socialiseret økonomi for første gang reel, gennemskuelig og reguleret af demokratiske forhandlinger mellem parter, der ikke længere er hinandens modstandere og konkurrenter.

De-linking!

Amins tredje retning inden for modstandsformer er periferiens de-linking; det vil sige national afkobling fra verdensmarkedet. I stedet for at tilpasse sig verdensmarkedets efterspørgsel skal økonomien tilpasses nationale behov. I stedet for at producere blomster til det europæiske marked skal Kenya producere fødevarer til sig selv.

Amin ser de-linking som den eneste mulige strategi. Han tror ikke på samlede globale løsninger på kløften mellem rige og fattige lande. Det ulige bytte kan kun konfiskeres ved en afkobling af periferien fra verdensmarkedet. Kun derved brydes kapitalens logik og begyndes opbygningen af socialisme.

Ved at slå ind på denne vej vil landene i syd samtidig skabe betingelser i nord, som vil udfordre den konsensus mellem arbejdere og kapital, der er skabt af imperialismens profitter. På den måde er klassekampens fremdrift i nord afhængig af de imperialistiske staters nederlag i konfrontationen med syd. I de antikoloniale og antiimperialistiske kampe op gennem sidste århundrede var nationalismen i form af nationale befrielsesfronter en mobiliserende kraft, som medvirkede til at besejre imperialistiske magter. Vejen til socialisme går ifølge Amin stadig over national befrielseskamp.

Problemet ved national kamp

De nye nationalstater, som opstod i den tredje verden som re-

sultat af befrielseskampen, formåede ikke at løse de sociale og økonomiske problemer, end-sige skabe den socialisme, som befrielseskampen havde stillet i udsigt. De havde ikke den økonomisk styrke – eller mod, ville Amin måske sige – til at afkoble sig fra verdensmarkedet og prioritere en national opbygning. Som det eksempelvis skete for ANC i Sydafrika, "tvinger" det neoliberale globale marked de revolutionære nationalister til at blive "realister".

Tilbage stod ofte en politisk nationalisme, vendt til undertrykkelse af interne meningsforskelle i den nationale identitets, sikkerheds og enheds navn. Det så vi eksempelvis ske i Zimbabwe.

For mig at se har nationalismen været mere et problem end en løsning for socialismen, der i sit udgangspunkt netop ikke er nationalt men klassebaseret. I en stadig mere globaliseret verden bliver det – i en socialistisk sammenhæng – vanskeligere at pleje nationale interesser uden at blive reaktionær. Tag for eksempel fagbevægelsen. En nationalt baseret fagbevægelse vil ende i en konkurrencesituation mod andre nationer, i forhold til en transnational kapital. En styrket transnational fagbevægelse er på dette punkt vejen frem. Globaliseringen har skabt nye muligheder for transnationale bevægelser – "Luk Wall Street" er det seneste eksempel.

Spørgsmålet er, om man kan arbejde på begge fronter? Om man kan arbejde for større nationalt manøvrerum i forhold til det globale marked på den ene side og på den anden side arbejde for, at dette globale marked bliver mindre neoliberalt via transnationale bevægelser.

Hvem kan og vil?

Hvor ser Amin de bevægelser, der har modet og styrken til at kæmpe for disse radikale krav?

Proletariatet i centerlandene har historisk har fået en stigende

realløn i takt med deres produktivitet. De har stort set accepteret den socialdemokratiske samfundsmodel, og det er ikke herfra, forandringen skal komme. Motivationen skal vi i stedet netop finde hos de millioner af mennesker, som producerer varemærke til den høje vestlige levestandard: proletariatet i periferien. De er super-udbyttede, fordi der ingen forbindelse er mellem deres løn og deres produktivitet. De kan finde potentielle allierede hos bønderne i periferien, som ofte lider under feudale og kapitalistiske udbyttningsformer. Amin er godt klar over, at denne opdeling er kontroversiel. I *The Law of Worldwide Value* skriver han: "...Dette er utvivlsomt det essentielle bidrag fra marxister i den tredje verden – der som regel møder ringe forståelse og bliver dårligt modtaget i Vesten." Amin holder fast i, at hovedmodsigelsen går mellem kapitalen i centerlandene og proletariatet og bønderne i periferien, som således ikke er marginaliserede, men placeret centralt i den revolutionære kamps teori og praksis.

Venter på flere revolutioner

I 60 år har Samir Amin arbejdet med politisk teori. Han ser de store linjer og de lange, seje træk. Hans analyser er præget af tålmodighed og stædighed. Kampen for socialisme har sine sejre og nederlag. Han ser perioden 1917 til 1975 som den første bølge af antikapitalistiske kampe. Den anden bølge er begyndt i Latinamerika. Han forudsiger, at denne bølge vil brede sig i de kommende år og forvandle kapitalismens efterår til det 21-århundredes socialisme. Trods sine 80 år er Amin ikke pensionist. Se blot interviewet "Ceasefire With Samir Amin" fra december 2011 på YouTube. Det er ikke en gammel træt mand, der taler.

Reportage. Konferencen, der blev afholdt i weekenden 17-18. marts på Ørestad Gymnasium i København, var arrangeret af TransformDanmark i samarbejde med Enhedslisten, Internationalt Forum og en række venstreorienterede tidsskrifter. Det var en informativ og inspirerende conference, men afslørede den krise, som den europæiske venstrefløj befinder sig i.

Til konference om krisen i Europa – og venstrefløjens alternativer

IRENE CLAUSEN

Paneldeltagerne var 'politiske stjerner' som Samir Amin (egyptisk udviklingsforsker), Susan George (forkvinde for Transnational Institute og ærespræsident i Attack Frankrig), Elmar Altvater (tysk marxistisk økonom og sociolog), Kenneth Haar (Corporate Europe Observatory og tidligere talsperson for Attack Danmark), Elisabeth Gauthier (leder af tænketanken Espaces Marx i Frankrig og medlem af det franske kommunistparti), Gabriel Sakellaris (økonom tilknyttet Nicos Polantzias Institut i Grækenland), Nikolaj Villumsen, EU-ordfører, Enhedslisten). Publikum var ca. 150 debatlystne personer, fortrinsvis fra 1968-generationen. (Det gav anledning til mange glade gensyn!)

Hovedtemaet var krisen i Europa, EU's rolle og venstrefløjens alternativer. Der blev leveret stribevis af skarpe indlæg, der påviste, hvordan den tidligere velfærdsstat er forandret til en markedsstat; hvordan krisen er bankernes, monopolkapitalens (Samir Amins udtryk) og spekulanternes ansvar, men hvordan EU-magthaverne via ideologisk manipulation fremstiller kri-

sen som 'vores allesammens krise', hvilket skal retfærdiggøre, at f.eks. arbejderklassen i Grækenland påtvinges en lønnedgang på 30-40 procent.

Det kriseramte Grækenland, der er udsat for EU's genopretningsplaner, risikerer at miste sin selvstændighed. "Var det så ikke bedre at gå bankerot og måske låne penge af Rusland og Kina?" spurgte Samir Amin provokerende. Det var der nu ikke andre i panelet, der mente.

Alternativer

I stedet for nedskæringer anbefalede oplægsholderne: Jobskabelse, offentlige investeringer, indførelse af skat på finansielle transaktioner, kontrol med bankerne, eftergivelse af gæld osv. Enhedslisten mente, at euroen skal skrottes. Det var der (vist) kun Samir Amin, der var enig med dem i.

Når det kom til analysen af EU, viste konferencen dyb uenighed. Samir Amin mente ikke, at man kan reformere EU, som er kapitalens institution, men at man skal organisere kampen uden for EU og gå direkte til angreb på den private ejendomsret, som er kernen i kapitalismen. Hvorimod resten

af panelet mente, at kampen for socialisme kan føres – også – gennem EU's institutioner.

Det blev under konferencen beklaget, hvor svagt venstrefløj i Danmark og det nordlige Europa har reageret i forhold til de antidemokratiske kriseløsninger, som EU forsøger at gennemtvinge, f.eks. den såkaldte finanspagt. Men gennem deltagelse i det nystiftede Transform Danmark, der er medlem af 'transform europe!', kan vi måske blive bedre til at analysere krisen, afsløre magthavernes ideologiske manipulation og organisere os på tværs af landegrænser. Det var i hvert fald et af formålene med den flot organiserede conference.

SKIBENT

Irene Clausen er medlem af Mellemstgruppen i Internationalt Forum.

LÆS MERE

om konferencen
og Transform på
www.transformdanmark.dk
www.transform-network.net

Boganmeldelse. Den irske solidaritetsaktivist og forfatter Ramor Ryan har skrevet en vigtig bog om overlevelse og oprør, solidaritet og selvstyre, venskab og vanskeligheder baseret på 15 års erfaring med solidaritetsarbejde og vandprojekter i den mexicanske jungle.

En solidaritetsarbejders bekendelser

Ramor Ryan:
Zapatista
Spring

– Anatomy of
a Rebel Water
Project & The
Lessons of
International
Solidarity.
AK Press, 2011.

MIKAS LANG

Forfatteren er sammen med syv andre frivillige taget til en afsidesliggende landsby i Lacandona-junglen i 'Zapatist-land' for at installere et simpelt vandsystem, så indbyggerne (kvinderne) kan spare de unødvendige og slidsomme timer, der går med at bære vand fra floden. Rejsen går fra turistbyen San Cristóbal de las Casas over floder, militære kontrolposter og bjerge ind i junglen. De kommer fra et såkaldt vandkollektiv; en gruppe aktivister der tager ud til landsbyerne og assisterer dem med at bygge vandsystemer.

Solidaritetsarbejde eller ekspertbistand?

Kollektivet befinder sig et sted mellem en 'praktisk revolutionær solidaritetsgruppe' og mere traditionelt NGO-arbejde i form af ekspertbistand. Det er dette grænsefelt, Ryan så fornemt udfolder og udforsker i sin stærkt personlige bog. Mødet mellem privilegerede vesterlændinge og mennesker i det globale syd er et hovedtema i bogen, og det gør bogen relevant for læsere med interesse for international solidaritet og udviklingsarbejde: Det er i spændet mellem aktivisternes selvforståelse og de loka-

les opfattelse af dem, en stor del af historien udspiller sig.

Bogen dykker under overfladen og undersøger den zapatistiske virkelighed i junglen og bjergene, og Subcomandante Marcos' (EZLN's talperson) poetiske pen. De store forkromede politiske analyser og højstemte idealer må ofte vige for knaphedens tvang, selvom det er tydeligt, at netop idealerne og den genfundne selvbevidsthed er en enorm drivkraft og kilde til stolthed for de lokale indianere.

Fiktionen er forstyrrende

Ryan er en glimrende historiefortæller med sans for humor. Det gør den, til tider alt andet end, rolige tilværelse i en zapatistisk landsby til en page turner. Han skildrer livet i landsbyen, mødet mellem 'de lokale' og aktivisterne og de interne dramaer i aktivistgruppen med en kritisk, men hjertelig og solidarisk pen. Han anvender sin egen læsning af Albert Camus' Sisyfos-myten og Joseph Conrads Mørkets hjerte til at reflektere over sin egen rolle under arbejdet i Chiapas. Det er imidlertid også i historiefortællingen, at bogen har sin svaghed. Ryan har tilladt sig selv at skrive fiktive elementer ind. Det gør han givetvis for, som forfatter, at give sig selv rum i fortællingen,

og det giver ham mulighed for at udfolde alle sine pointer. Det betyder imidlertid også, at det virker som om, nogle personer i enkelte situationer handler for meget i overensstemmelse med en rolle, hvilket kan virke forstyrrende. Det virker dog ikke decideret utroværdigt i forhold til bogens ærinde. Havde forfatteren valgt en mere dokumentarisk stil, havde de enkelte begebenheder stået stærkere, men det havde omvendt svækket bogen i dens forsøg på at være et billede af den zapatistiske hverdag og solidaritetsarbejdet set gennem den vestlige forfatters øjne.

En god introduktion

Bogen er oplagt for læsere, der søger en let indføring i den zapatistiske virkelighed. Man skal ikke forvente en faktaspækket re-

degørelse for og analyse af den zapatistiske bevægelse. Det er ikke bogens ærinde. Den er snarere et billede af zapatisternes virkelighed og en velfortalt personlig historie, som alle solidaritetsaktivister og venstreradikale vil kunne relatere til. Bogens største force er, at man som menneske engageret i politik og i international solidaritet kan spejle sig i forfatterens tanker og problemer.

BOGEN KAN KØBES I

Solidaritetsbutikken, Griffenfeldsgade 41,
2200 København N
Ungdomshusets Bogcafé, Dortheavej 61,
2400 København NV
eller via AK Press hjemmeside:
<http://www.akpress.org>

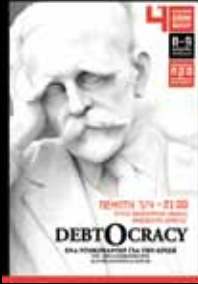
FILM OM KRIGERNE

Inside Job

Af Charles Ferguson
George Soros: Chuck Prince of Citibank famously said: 'That we have to dance until the music stops.' Actually, the music had stopped already when he said that.

Debtocracy

Af Aris Hatzistefanou & Katerina Kitidi
Alain Badiou: The capitalists don't intent to pay the crisis on their own. They are not altruists.

Capitalism: A Love Story

af Michael Moore
"That's it. I'm not going to make any more documentaries, until I'm part of a movement."

The Take

Af Naomi Klein
"This is what we're doing here today, this cooperativism is our way of making a new world. To sweep away the old one."

Politistationer
& banker
skal væk,
erstattes af ild
& knust glas

Interview. Mikkel Bolt fortæller om sin nye bog, som på én gang er både politisk historie, kunsthistorie og kommunistisk manifest.

JACOB LUND

Din seneste bog har titlen "En anden verden – Små kritiske epistler om de seneste årtiers antikapitalistiske satsninger i kunst og politik og forsøgene på at udradere dem". Hvorfor denne titel?

Titlen "En anden verden" er selvfølgelig en reference til alterglobaliseringsbevægelsens slogan "En anden verden er mulig". Min bog er en kritisk analyse af den neoliberale kapitalisme og modstanden mod denne, fra food riots i Afrika, Sydamerika og Asien i 1980'erne og 1990'erne over alterglobaliseringsbevægelsens topmøde-protester sidst i 1990'erne, krigsmodstand i 00'erne og frem til revolterne i Nordafrika og Mellemøsten. I denne historie spiller alterglobaliseringsbevægelsen en vigtig rolle som den første større internationale satsning, efter en periode hvor neoliberalismen havde hegemonisk status efter Murens fald, og forestillingen om historiens afslutning var dominerende. Alterglobaliseringsbevægelsen udfordrede denne situation, og i den mere radikale del af bevægelsen var der en eksplicit antikapitalistisk dimension, som jeg forsøger at fremhæve. Den dimension finder jeg i periodens mest interessante aktivistiske og

kunstneriske projekter, der på forskellig vis trækker veksler på den revolutionære traditions kapitalismekritik og den kunstneriske avantgarde, der jo var et eksperiment med nye livsformer, et forsøg på at muliggøre en bevidsthedsræssig revolution. De sidste 35 år og især de sidste 20 har været kendetegnet ved en voldsom højredrejning, der langt hen ad vejen stod uimodsagt. Neoliberalismen var verdenshistoriens mest succesfulde ideologi, forestillingen om en anden verden var nærmest helt væk i en lang periode. I bogen analyserer jeg denne tilstand, neoliberalismens effektive lukning af den politiske horisont, men peger også på de fortløbende forsøg på at afvise den neoliberale løsning, blandt andet alterglobaliseringsbevægelsen, derfor titlen.

Er den nuværende økonomiske krise forbundet med den historiske udvikling, du skitserer i din bog?

Ja, det er den, det forklarer jeg også i bogen. På sin vis kan man sige, at den nuværende krise allerede begyndte i de tidligere

SKRIBENT

Jacob Lund er lektor i æstetik og kultur ved Aarhus Universitet.

” Det så i 2008 kortvarigt ud til, at krakket ville delegitimere den neoliberale finansmodel, men det skete ikke. I 2011 kom der så en folkelig modreaktion i stor skala med revolterne i Nordafrika og Mellemøsten og Occupy-bevægelsen

1970'ere, da postkrigstidens eksplosive økonomiske fremgang blev bremset. Siden da har kapitalismen forsøgt at genopbygge sig selv ved at spare på den sociale reproduktion gennem gæld, teknologisk udvikling og outsourcing af produktion. I den proces har den i stigende grad benyttet sig af billig arbejdskraft i Latinamerika, Østeuropa og Asien, samtidig med at den har

afviklet de store arbejderindustrier i vesten som eksempelvis Midlands i England og Paris' forstæder. Finanskrisen i 2008 med voldsomme kursfald og krak, der ikke er set siden 1929, synliggjorde den neoliberale kapitalismes gældsbaseerede genopbygningsdimension, men paradoksalt nok blev krisen blot for søgt løst med

mere af det samme, hvor regeringer bekræfter status quo ved at stifte endnu mere gæld og betale bankerne ud, hvorved finanskapitalen konsoliderer sin magt og gør det muligt for den øverste ene procent at tilegne sig en stadig større del af lønkagen. Det så i 2008 kortvarigt ud til, at krakket ville delegitimere den neoliberale

finansmodel, men det skete ikke. I 2011 kom der så en folkelig modreaktion i stor skala med revolterne i Nordafrika og Mellemøsten og Occupy-bevægelsen, der har spredt sig fra Spanien til Israel, til USA og videre. De arabiske revolter, hvor vestligt støttede pjaltedespotiers diktatorer som Mubarak og Ben Ali er blevet væltet, kan meget vel vise sig at være startskuddet til en proces, der kan underminere den nuværende neoliberale verdensorden. Det er perspektivet, det er det, mange af de unge i Madrid, Tirana og New York forstår og bakker op om. En total udfordring af den neoliberale kapitalisme og dens ekstreme ulighed lokalt og globalt. Det er en helt ny historisk situation.

Du nævner selv Occupy-bevægelsen, som er opstået efter udgivelsen af din bog. Er der et (nyt) modstandspotentiale her?

Uden tvivl. Hvis vi bare fokuserer på USA, så er det meget stort, det der er sket. I efteråret 2011 var op mod 1000 amerikanske byer scene for besættelser og demonstrationer, i løbet af få uger forsvandt årtiers politiske stilstand, og mere end 30 års intens højredrejning blev udfordret på en hidtil uset facon. Hvor den neoliberale offensiv i en lang periode fra begyndelsen af 1980'erne i USA fandt sted næsten uden sammenhængende modstand, og hvor det altid lykkedes at isolere de protester, der faktisk fandt sted, så er situationen nu en helt anden. Nu er maskerne faldet, og klassekampen er ikke længere et envejsforetagende fra højre. Pludselig var gader og havne fyldt med hundrede tusinde demonstranter, der sagde fra og ind-

til videre – det er også vigtigt – ikke lader sig mediere af Demokraterne og de store fagforeninger, der forsøger at inddæmme protesterne og oversætte dem til mindre systeminterne ændringer. Folk, der formodentlig aldrig har demonstreret, har været i inffight med politiet og oplevet statens repressive side. Det er en vigtig erfaring.

I New York, hvor besættelserne startede på Manhattan i september 2011 med lejren i Zuccotti Park, formåede en heterogen gruppe bestående af ældre, erfarne alterglobaliseringsaktivister og nybegyndere, studerende, arbejdsløse og prekære mediefolk hurtigt at få bred folkelig opbakning til kritikken af de groteske indkomstforskelle i USA. Med sloganet "Vi er de 99 procent" har bevægelsen effektivt givet den udbredte vrede og skuffelse i USA en klar politisk betydning og peget på det urimelige i, at 99 procent af befolkningen skal betale regningen for en amokløben finanskapital. Zuccoti Park blev hurtigt omdannet til en form for selvorganiseret samfund med en generalforsamling, hvor man diskuterede og planlagde, hvad der skulle ske. På den måde forsøgte man at lave et basisdemokratisk system. Den fortsatte diskussion

og de konkrete eksperimenter er vigtige, idet de symbolsk er et alternativ til den politiske repræsentations eksisterende strukturer og knæfald for finanskapitalens interesser. Teltlejren blev på den måde en scene for politiske, økonomiske og sociale eksperimenter, hvor man eksperimenterede med andre demokratiformer og afprøvede andre måder at organisere sig på, hvor alle kunne finde et telt eller et måltid, deltage i en politisk diskussion eller være med i en workshop. På den måde var Zuccoti Park et sted, hvor der opstod et andet politisk fællesskab baseret på de kroppe, der er til stede fysisk i rummet. Det har været noget af det interessante ved Occupy Wall Street.

Samtidig har begivenhederne på vestkysten og i særdeleshed i Oakland været bemærkelsesværdige. Besættelsen af havnen i Oakland, som er den femtestørste i USA, den 2. november var et foreløbigt højdepunkt. Ti tusinde vrede demonstranter bevægede sig gennem gaderne under mottoet "Death to Capitalism: Occupy Everything" og lukkede havnen, uden at politiet greb ind. Den 12. december blev alle større havne på vestkysten så blokeret eller besat. Demonstranterne i Oakland har fremstået enormt stærke, med en kolossal pondus, og de har virket helt frygtløse konfronteret med et politi, der har bombarderet dem med tåregas og gummi-kugler. Som der stod på et kæmpe banner

MIKKEL BOLT

Mikkel Bolt er lektor i kulturhistorie ved Københavns Universitet og forfatter til en række bøger og artikler om de kunstneriske avantgarder, nyere politisk filosofi og den revolutionære tradition, bl.a. samtalebogen I sammenbruddets tjeneste med Das Beckwerk (2008) og Avantgardens selvmord (2009).

” Zapatisternes brug af masker og deres poetiske manifest er eksempler på en sådan krydsbestøvning mellem kunst og politisk kamp

den 6. januar i en demonstration mod politiet: "Occupy Oakland – Fuck the Police". Her har der været en eksplicit antikapitalistisk dagsorden med henblik på at udfordre staten og dens voldsmonopol.

Det er interessant at observere, hvorledes de igangværende protester på den måde har to umiddelbart modsatrettede dimensioner. På den ene side har vi de ikkevoldelige besættelser af centrale pladser i Madrid, New York og så videre, hvor det repræsentative demokrati kritiseres, og hvor fokus er på det politiske systems uhildede støtte til finanskapitalen. Her er kravet demokrati, og der eksperimenteres med andre måder at skabe et samfund på. Over for utroværdige regeringer, der forsøger at sende regningen videre til befolkningerne, sættes et radikalt demokratisk ideal, som forsøges praktiseret konkret i besættelseslejerne. På den anden side har vi riots og plyndringer som i London, Athen og Oakland, hvor enhver mediering afvises. Her bliver der ikke skabt noget, det vigtige er afvisningen, at smadre lortet. Politistationer og banker skal væk, erstattes af ild og knust glas. Vi har altså affirmative eksperimenter over for sort negation. Det er mellem de to greb, bevægelsen aktuelt bevæger sig: Muligheden for en anden verden eller fraværet af en fremtid. Risikoen ved besættelserne er selvfølgelig, at de forbliver vage symbolske gestus, der bare udskyder reel handling, alt imens politiet gør klar til kamp, mens plyndringerne på sin side risikerer at lede ud i intet eller selv gå i en art sort symbolsk selvsving, hvor intet skal skånes, og alt skal væk.

Det vigtige er selvfølgelig, at der er sket noget afgørende, og det ser ikke ud som om, der er nogen mediering i horisonten. Det er enten mere neoliberalisering eller noget helt andet, keynesianske løsninger virker utroværdige nu. Fraværet af konkrete krav fra besættelsesbevægelserne er et udtryk for, at begrænsede løsninger ikke længere duer. Fraværet af krav er et udtryk for, at det er nødvendigt med en altomfattende forandring af det kapitalistiske samfund. Og at det ikke er noget, man kræver,

et krav man gør gældende over for politikere eller staten, det er i stedet noget man gør sammen på gaden.

Kunst spiller en central rolle som modstandsform i bogen, hvorfor det?

Historisk har avantgardekunsten spillet en vigtig rolle som element i en revolutionær proces og forsøget på at igangsætte en sådan. Fra dada i årene omkring afslutningen på Første Verdenskrig og den russiske revolution og frem til situationisterne i maj '68. Dada fungerede som en art revolutionens selvkritik, mens situationisterne med Guy Debord i spidsen i en årrække udviklede en radikal kritik af de nye kontrolformer i efterkrigstidens kapitalisme. Så i mange historiske situationer har kunsten været bærer af en vigtig systemkritik.

Overordnet er kunsten i et kapitalistisk samfund jo kendetegnet ved en dobbelthed. Den er både udstyret med en relativ autonomi – den skal ikke adlyde eksternt definerede regler og er i den forstand fri – der gør den i stand til at agere kritisk i forhold til politiske forhold, og samtidig kræfter den det kapitalistiske samfund og dets opdeling af livet i adskilte sfærer eller specialiserede identiteter som kunstner eller aktivist. Denne dobbelthed er på en og samme tid et produktivt paradoks og en forbandelse, som mere radikale kunstpraksisser arbejder med, idet de bruger kunstens rum som scene for kritik, det ellers kan være svært at fremsætte og få ørenlyd til i andre rum. Det er det komplicerede historiske udgangspunkt, men i de sidste 30 år er samtidskunsten så samtidig blevet udsat for en intensiv neoliberalisering, der har tenderet til at reducere den til intet andet end et postfordistisk investeringsobjekt. I 1990'erne og 00'erne var kunsten bling, boom and bust. Samtidskunsten fik masser af opmærksomhed, men det havde at gøre med kunstens rolle som element i forsøget på at holde liv i en økonomi, der allerede var ved at løbe tør for profitmaksimeringsmuligheder. Som modsvar til denne udvikling er kunsten stadigvæk blevet for-

søgt brugt som rum for kritik. I bogen diskuterer jeg bl.a. Alfredo Jaars billedkritiske installationer, Le comité invisibles postsituationisme og de sociale bevægelseres interventionskunst. Jaar er et eksempel på en kritisk affirmativ kunst, som fremviser politiserede kunstneriske repræsentationer i kunstverdenen. Som sådan har det en relevant, men også begrænset kritisk effekt og er ikke i stand til at overskride kunstinstitutionen og dens funktion i et kapitalistisk samfund. Le comité invisible er en art postkunstnerisk avantgarde, som fortsætter avantgardens ekstrainstitutionelle eksperimenter i hverdagslivet med henblik på at udvikle en systemkritisk modstand hinsides identitetspolitik. Kunst har derudover

spillet en rolle i nyere sociale bevægelser, hvor kunstnere er migreret ind i aktivisme, og aktivister har lånt teknikker fra 'kunsten'. Zapatisternes brug af masker og deres poetiske manifeste er eksempler på en sådan krydsbestøvning mellem kunst og politisk kamp. Tute Bianches hvide kedeldragter i Italien sidst i 1990'erne, som symboliserede prekæritet, endnu et. Men det er desværre alt sammen undtagelser i et historisk forløb kendetegnet ved kritikkens forsvinden i kunsten. Nu må vi se, den nye historiske situation vil uden tvivl eksponere afgørende brudflader, hvor især de to sidste modeller vil vise sig at være relevante i for søget på at udvikle en antistystemisk modstand mod kapitalismen.

Den kommende opstand er et post-situationistisk strids-skrift, skrevet af den anonyme gruppe Den usynlige komité. Bogen udkom i kølvandet af optøjerne der brød ud i Paris' forstæder i efteråret 2005 og peger herudover frem mod aktuelle optøjer og strejker. Den usynlige komité afviser den officielle venstrefløj's reformistiske agenda, og allierer sig i stedet med mindre forudsigelige former for modstand, der er dukket op i Europa i forbindelse med kampene mod indvandringskontrol og «krigen mod terror.»

BOGEN KAN BESTILLES VIA FORLAGETS HJEMMESIDE.:

www.afterhand.blogspot.com

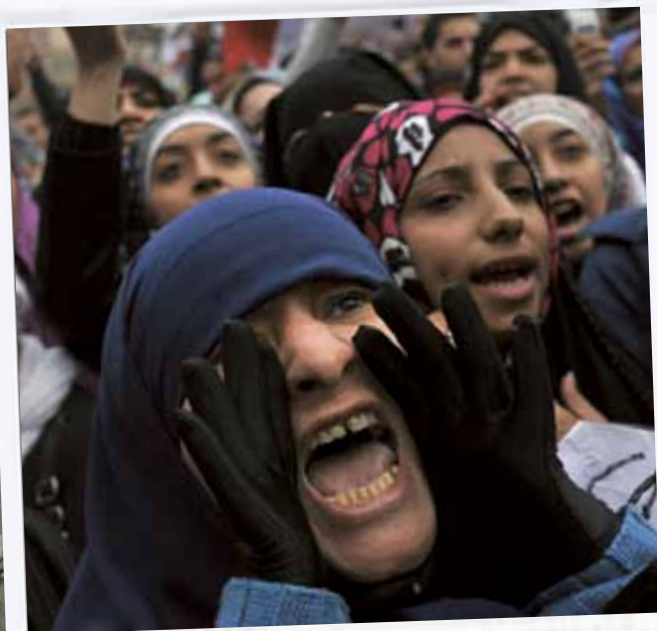
Her kan man frit downloade to følge-essays; "Alt har slået fejl og vi har vundet" af kunsthistoriker Mikkel Bolt og "Mens vi venter på det kommende oprør" af den norske skribent og ombudsmand for baltiske arbejdere Jonas Bals.

DEN USYNLIGE KOMITÉ: DEN KOMMENDE OPSTAND

Der er ikke længere nogen grund til at vente – på et gennembrud, på revolutionen, atom-katastrofen eller en social bevægelse. At fortsætte med at vente er vanvid. Katastrofen er ikke på vej, den er her allerede. Vi befinder os allerede i civilisationens sammenbrud. Det er inden for denne bevægelse vi må vælge side.

På gaden & på pladserne

Tahrir-pladsen
November 2011

Indignati, Rom
Oktober 2011

General
Oakland

Occupy Oakland
November 2011

l Strike
d, November

gnati, Rom
er 2011

Los indignados, Madrid
15M, 2011

Tahrir-pladsen
November 2011

Afrika & medierne

Der flourer i skrivende stund en video på internettet rettet mod den ugandiske krigsherre Joseph Kony, lederen af terrorgruppen Herrens Modstandshær. Kony 2012, hedder kampagnen og spiller derved på slogans til det amerikanske præsidentvalg her til efteråret. Og det er netop de vestlige referencer i kampagnen, der endnu en gang formidler et billede af 'stakkels Afrika' som en sag, der skal løses af vestlige institutioner og NGO'er. Dette er ikke unikt til Kony 2012-kampagnen og er reglen oftere end undtagelsen, når det kommer til generel formidling af Afrika. Lokale stemmer forbigås mere eller mindre i stilhed og udstiller en aktivisme, som fuldstændig har misforstået sit formål.

Kristian Laursen

” Den enkle ”gode mod det onde tilgang, hvor god uundgåeligt er hvid / vestligt, og ondt er sort eller Afrika, er noget, der minder om nogle af de værste udskejelser i kolonitiden. Disse kampagner mangler ikke bare research eller nuance. De har end ikke gidet at søge dem.

Angelo Opi-aiya Izama, journalist fra Uganda

Med mindre du er én af de få, der ikke er indehaver af en Facebook-konto eller tilbringer for meget tid på YouTube, så er chancen for, at du har set eller delt videoen ”Kony 2012”, ret stor. Kort fortalt er videoen en del af den amerikanske organisation Invisible Children’s internetkampagne mod den ugandiske krigsherre Joseph Kony. Videoen er set af omkring 82 millioner mennesker og er blevet flittigt delt på sociale sider som Facebook og Twitter. Formålet er at skabe opmærksomhed omkring krigsherren og gøre ham så kendt som skuespilleren George Clooney. Der bliver kaldt til aktionsdag, og man kan bestille et ”action kit” med armbånd og stickers. Aktionssettet er i skrivende stund udsolgt.

Der har i kølvandet på videoens udbredelse væ-

ret kritik af kampagnen, blandt andet i forbindelse med faktuelle fejl og oversimplificeringer i videoen. Kony og LRA har eksempelvis ikke været i Uganda i en halv snes år. Dette påstår videoen dog ikke, men den fortæller heller ikke klart, at det ikke er tilfældet. (Myndighederne i Uganda er dog alligevel bekymrede over, hvad videoens simplificering af konflikten potentielt kan koste landet i tabte turistindtægter.)

Det er måske naivt at tro, man kan gøre en ende på en årelang konflikt ved at købe merchandise, og det er også farligt at bilde sig ind, at problemerne forsvinder, hvis Kony stilles for domstolen i Haag. Om noget er Joseph Kony et symptom på en dybere regional konflikt, hvor årsagen er meget mere kompliceret, end man kan presse ind i en 30-minutters video.

Hvis man som Invisible Children vil tilskynde militære og politiske indgreb i andre lande, bør man huske, det har konsekvenser. Overgreb mod civile forekommer ofte under sådanne operationer, og virkeligheden er langt mere kompliceret end ideen om en sort-hvid verden, hvor LRA er de onde, og alle andre er de gode. Den ugandiske hær har selv et blakket ry. For blot få uger siden kunne man i Uganda finde avisforsider, der hængte hæren ud for at begå krigsforbrydelser under deres jagt på LRA i DR Congo i 2009.

Den afrikanske karikatur

Et gennemgående tema i den afrikanske kritik af kampagnen er måden, Ugandas ”udfordringer” formidles på.

I Kony 2012-videoen er det igen hvide mennesker, der er frelserne, og de eneste ugandiske stemmer, man hører, er dem, der beder om hjælp. Devisen synes at være, at ingen kendte til Kony, før vesterlændinge tog sagen op. På trods af at lokale aktivister og almindelige borgere i Uganda, Sudan, Den Centralafrikanske Republik og DR Congo samt FN’s militærmission MO-

KONY KORT

I 2005 udstedte den internationale straffedomstol ICC en arrestordre på Kony og hans medsammensvorne, der på det tidspunkt var flygtet til Den Centralafrikanske Republik og DR Congo. FN’s militærmission i DR Congo mislykkedes med et militært indgreb i 2006. I 2008-2009 forsøgte den congoleisiske, ugandiske og den daværende sudanske oprørshær at nedkæmpe LRA i den amerikansk planlagte operation Lightning Thunder. Operationen fejlede og kulminerede i en brutal massakre i 2009, hvor LRA myrdede 321 mennesker i det nordøstlige DR Congo. 2009-massakren var en efterhånden typisk hævnreaktion fra LRA, og lignende uhyrligheder blev begået af gruppen i forbindelse med såvel arrestordren fra ICC som militæroperationerne i 2006 og 2008.

Merchandise pakkes klar til aktionsdag. Godwins lov brydes lystigt på kampagneplakaterne hvor Joseph Kony optræder sammen med Hitler.

NUSCO og Den Afrikanske Union alle har kendt til Kony og LRA i årevis.

En mulighed, der ifølge Semhar Araia, grundlægger af DAWN (Diaspora African Women's Network), går tabt i initiativer som dette, er, at ressourcerne, der kunne have forstærket ugandiske eller congolesiske stemmer, i langt højere grad bruges til at forstærke frelsende vesterlændinges stemmer. Man ignorerer samtidig panafrikanske grupper som Africans Act 4 Africa, ugandiske græsrodsorganisationer og fredsinitiativer samt indsatsen fra personer som den ugandiske politiker og aktivist Betty Bigombe.

Det var blandt andet Bigombe, der i 2006-2008 lagde grundstenen for Juba-forhandlingerne mellem Uganda og LRA. Juba-initiativet slog i bund og grund kun fejl, fordi Joseph Kony i sidste øjeblik

Når journalister rapporterer fra kriseramte områder, fremstilles lokale ofte som totalt hjælpeløse og altid i vente-position for international hjælp. I medierne generaliseres de blot som "afrikanere", uanset deres egentlige nationalitet eller regionale oprindelse, men Afrika er ikke et land. Afrika er et kontinent befolket af næsten 900 millioner mennesker i 54 uafhængige lande. Der er ligeledes ikke én kultur – eller ét sprog.

Der er brug for en større balance i nyhedsformidling fra Afrika. Det ville om noget kunne ændre på opfattelsen af Afrika som et hjælpeløst kontinent, der halter langt bagefter alle andre, til et kontinent i udvikling. Så længe afrikanske stemmer kun bliver forbeholdt hjælpeløse ofre, og man bliver ved med at bruge sensationsoverskrifter som "DR Congo er verdens voldtægtshovedstad", desto mere forstærker man indtrykket af Afrika som et kontinent kun befolket af hungersnødstruede børn, korrupte despoter og brutale militssoldater. I det lange løb kan dette billede få store konsekvenser for investering i Afrika. Der er uden tvivl problemer i nogle afrikanske lande, men man kan godt arbejde på at løse problemerne og samtidig udvise respekt for de mange forskellige mennesker, der bor der. Mennesker der alt for ofte bare sammenblandes i nyhedsformidlingens "afrikanere".

TWEET

"Den hvide frelser støtter brutal politik om morgenen, betaler til velgørenhed om eftermiddagen og modtager priser om aftenen".
Teju Cole, nigeriansk-amerikanske forfatter, om Kony 2012

valgte at være stædig og usamarbejdsvillig.

Kony 2012 gentager karikaturen af et hjælpeløst kontinent, og det er ikke unikt for velgørerkampagner og organisationer som Invisible Children. Fremstillingen af Afrika som en helvede på jord er meget almindeligt i mediebilledet. Nyhedshistorier fra Afrika er stort set kun "interessante", når de handler om krig, statskup og katastrofer. I enkelte tilfælde rapporteres der direkte misvisende, for eksempel da Nigers præsident Mamdou Tandja blev styrtet i 2010. Olieprisen steg kortvarigt, fordi markedet forvekslede Niger med det olierige Nigeria.

OMTALE

Den amerikanske medievagthund Columbia Journalism Review (Columbia University) fortæller, at de 10 mest læste amerikanske aviser og blade i perioden maj til september 2010 havde 245 artikler om fattigdom i Afrika, men kun fem artikler nævner den generelle stigning i bruttonationalprodukt.

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

Bødebanken er henvendt til alle der er en del af, eller ønsker at støtte op om, politisk arbejde og engagement på den udenomsparlamentariske venstrefløj

Bødebanken er som forening et opgør med tendensen til, at retslige og økonomiske konsekvenser af politisk arbejde ofte bliver et individuelt problem, idet den skaber mulighed for kollektivt at kunne hæfte for bøder og andre retslige konsekvenser i forbindelse med politisk arbejde

Målet er at alle skal have mulighed for at engagere sig i politiske aktiviteter, uden at skulle bremses af deres økonomiske situation. Samtidig vil Bødebanken gøre det muligt for alle at støtte op om det politiske arbejde på venstrefløjen gennem økonomiske opbakning

Bøder og andre opkrævninger op til 2.500 kr. dækkes automatisk. Større bøder dækkes i det omfang foreningen har økonomi til det og beror på en vurdering af de enkelte sager. Det koster 60 kr. om måneden at være medlem af Bødebanken, 30 kr. hvis du har en lav indkomst, og endelig kan man være støtte medlem med valgfrit beløb. Derudover opfordres alle til at indbetale minimum halvdelen af økonomisk erstatning ved ulovlige anholdelser og fængslinger. Læs mere og meld dig ind på:

www.boedebanken.dk

Foreningen eksisterer kun i kraft af sine medlemmer, os, dig, dine og vores venner hjælp os med at få budskabet ud, ved at sprede ordet så vi kan få endnu flere medlemmer

